

себе парадигмальні основи спеціальних знань і практичного досвіду реалізації фізкультурно-оздоровчого потенціалу різних, як традиційних, так і нових, як правило, інноваційних форм рухової активності з використанням сучасних засобів забезпечення та контролю.

Практичним проявом фізкультурно-оздоровчих технологій у фізичному вихованні є різні фітнес-програми як форми рухової активності, спеціально організованої в рамках групових або індивідуальних (персональних) занять. Вони можуть мати оздоровчо-кондиційну спрямованість (зниження ризику розвитку захворювань, досягнення й підтримка певного рівня фізичного стану), а також переслідувати цілі, пов'язані з розвитком здібностей до вирішення рухових і спортивних завдань на достатньо високому рівні.

Індивідуально орієнтовані фітнес-програми для підлітків і студентів мають відповідати наступним вимогам: доступність тренувальних та підтримуючих оздоровчий ефект засобів, урахування індивідуальних можливостей та інтересів юнаків та дівчат, можливість проведення індивідуальних занять, теоретична і методична підготовленість, навички самодіагностики фізичного стану, знання щодо попередження травматизму при виконанні самостійних занять [3, с.212].

Класифікація фітнес-програм ґрунтується: а) на одному виді рухової діяльності (наприклад, аеробіка, оздоровчий біг, плавання і т.п.); б) на поєднанні кількох видів рухової активності (наприклад, аеробіка та бодібілдинг; аеробіка та стретчинг; оздоровче плавання і біг і т.п.); в) на поєднанні одного або кількох видів рухової активності та різних факторів здорового способу життя (наприклад, аеробіка та загартовування; бодібілдинг і масаж; оздоровче плавання й комплекс водолікувальних відновлювальних процедур і т.п.).

У свою чергу, фітнес-програми, засновані на одному виді рухової активності, можуть бути розділені на програми, до основи яких покладені: види рухової активності аеробної спрямованості; оздоровчі види гімнастики; види рухової активності силової спрямованості; види рухової активності у воді; рекреативні види рухової активності; засоби психоемоційної регуляції.

Література

1. Базовая аэробика в оздоровительном фитнесе. Учебное пособие. – М.:ООО «УИЦ «ВЕК», 2006. – 72 с.
2. Булатова М.М. Сучасні фізкультурно-оздоровчі технології у фізичному вихованні /М.М. Булатова, Ю.О. Усачов // Теорія і методика фізичного виховання; за ред. Т.Ю. Круцевич. – К.: Олімпійська література, 2008. – С. 320-354.
3. Муравов И. В. Оздоровительные эффекты физической культуры и спорта /И.В.Муравов – Киев, 1989. – 300 с
4. Селуянов В.Н. Технология оздоровительной физической культуры /В.Н.Селуянов – М.: СпортАкадемПресс, 2001. – 199 с.

НАУКОВО-МЕТОДИЧНИЙ ЦЕНТР ШКОЛИ ЯК ЗАСІБ РОЗВИТКУ ПІЗНАВАЛЬНОЇ АКТИВНОСТІ УЧНІВ СТАРШИХ КЛАСІВ

Куча О.В.

Полтава, Україна

Сьогодні питання організації процесу розвитку пізнавальної активності у старших класах середньої загальноосвітньої школи залишається недостатньо опрацьованою саме у прикладному аспекті. Тому з метою сприяння функціонування у школі системи розвитку пізнавальної активності учнів необхідним є розробка науково-методичного центру.

Шкільний науково-методичний центр являє собою систему взаємопов'язаних дій з розвитку пізнавальної активності школярів з урахуванням прогнозування результату індивідуально-психологічних особливостей особистості учня, які так необхідні для старшокласників [2].

Організації процесу розвитку пізнавальної активності, знаходить відображення у цільових завданнях науково-методичного центру школи:

- спрямованість системи розвитку пізнавальної активності на досягнення старшими школярами духовно-практичного рівня;
- орієнтація змісту навчання на впровадження механізму розвитку пізнавальної активності в практику навчальної діяльності, в якій відбувається самореалізація особистості старшокласника [3].

В основі шкільного науково-методичного центру покладено синхронну структуру, що об'єднує кілька компонент:

- систему ідей, яка враховує досягнення науки, передового педагогічного досвіду, і спрямована на розвиток творчого потенціалу колективу вчителів школи;

- систему заходів, орієнтовану на підвищення професійної майстерності педагога;
- систему ситуативного управління навчальним процесом, основана на чіткому аналізі конкретних результатів [1, 4].

Науково-методичний центр школи дав можливість перетворити навчання у самонавчання, а також об'єктивно виконувати роль сполучної ланки між державно-громадською системою народної освіти, психолого-педагогічної науки, передовим ініціативним досвідом діяльності конкретного педагогічного колектива [4]. У зв'язку з цим, побудова модель науково-методичного центру у Сенчанській ЗОШ I-III ступенів Лохвицької районної ради Полтавської області передбачала послідовне виконання таких етапів:

- визначення цілей і ресурсів для її реалізації;
- проектування і побудова структури функціонування ЗОШ;
- створення механізму управління ЗОШ.

Дослідницько-експериментальна робота дозволила встановити, що функціонування у школі науково-методичного центру сприяє ефективній організації розвитку пізнавальної активності учнів у старших класах. Проведений експеримент показав, що у межах роботи науково-методичного центру школи в старшокласників експериментальних груп, рівень пізнавальної активності збільшився на 22,4% (у порівнянні з контрольною групою). Отже, робота науково-методичного центру дає позитивні результати в розвитку пізнавальної активності учнів.

Література

1. Банников В.Н. Влияние проектно-исследовательской деятельности на развитие творческого мышления и познавательной активности учащихся / В.Н. Банников, М.А. Банникова // Педагогическое образование и наука. – 2008. – №3. – С.83-86
2. Бакала І.М. Проектне навчання як засіб розвитку пізнавальних потреб учнів / І. М. Бакала // Обдарована дитина. – 2010. – № 3. – С.61-65.
3. Генкал С. П. Пізнавальна активність учнів / С. П. Генкал // Завуч. – 2007. – №4. – С.5-6.
4. Порецький А. В. Активізація пізнавальної діяльності учнів / А. В. Порецький // Управління школою. – 2008. – №33. – С.21-23.

СУЧАСНИЙ ВИКЛАДАЧ ТА ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ

Левіна І.В.

Полтава, Україна

Інноваційний проект являє собою складну систему взаємообумовлених і взаємопов'язаних за ресурсами, термінами і виконавцям заходів, спрямованих на досягнення конкретних цілей і завдань на пріоритетні напрямках розвитку науки і техніки.

Інноваційна програма - це комплекс взаємопов'язаних інноваційних проектів та проектів підтримки інноваційної діяльності. Ідеї, задуми та технічні рішення, а також реалізують їх проекти мають різні рівні науково-технічної значущості :

- Модернізаційний (псевдо-інновації), коли конструкція прототипна або базова технологія кардинально не змінюються. Наприклад, розширення розмірних рядів і гами виробів, встановлення більш потужного двигуна, що підвищує продуктивність верстата, автомобіля;

- Новаторський (поліпшують інновації), коли конструкція нового виробу в увазі своїх елементів істотно відрізняється від колишнього. Наприклад, додавання нових якостей, введення засобів автоматизації або інших, що раніше не застосовувалися в конструкціях даного типу виробів, але застосовувалися в інших типах виробів;

- Випереджаюче (базисні інновації), коли конструкція заснована на випереджальних технічних рішеннях. Наприклад, введення герметичних кабін в літакобудуванні, турбореактивних двигунів, які раніше ніде не застосовувалися;

- Піонерний (базисні інновації), коли з'являються раніше не існували матеріали, конструкції і технології, що виконують колишні чи навіть нові функції. Наприклад, композитні матеріали, перші радіоприймачі, електронні годинники, персональні комп'ютери, ракети, атомні станції, біотехнології.

Рівень значимості проекту, а згодом і всієї інноваційної програми, визначає складність, тривалість, склад виконавців, масштаб, характер просування результатів інноваційного процесу, що впливає на зміст: проектного управління.

Сучасний викладач на високому рівні володіє інноваційними освітніми методиками й технологіями, активно їх використовує та поширює в освітньому середовищі. Володіє широким